

I udtrykket »kunne være pålagt efter lov om børns retsstilling« ligger, at der skal anlægges en konkret vurdering af, hvad afdøde på skadestidspunktet må antages at ville være blevet pålagt i underholdsbidrag, hvis han efter lov om børns retsstilling havde været bidragspligtig. Normalt ophører bidragspligten ved det fyldte 18. år, men bidrag til undervisning eller uddannelse kan dog pålægges indtil det 24. år. I vurderingen indgår afdødes økonomiske forhold, idet de er af betydning for omfanget af bidragsforpligtelsen. Erstatningen udgør summen af de bidrag, der kunne være pålagt. Der skal således ikke foretages en kapitalisering af det årlige bidragsbeløb, men en almindelig sammenlægning.

Der skal ikke foretages fradrag for ydelser, der kommer til udbetaling som følge af skaden. Livsforsikringer, arv, børnepension etc. får således ikke nogen indflydelse på erstatningens størrelse. Dette gælder dog ikke erstatning til børn efter arbejdsskadeforsikringsloven, idet samme lovs § 55 – som ved personskade og forsørgertabserstatning til ægtefælle og samlever – medfører, at der kun kan kræves erstatning for beløb, der ikke dækkes af arbejdsskadeforsikringen. Udbetales en løbende erstatning fra arbejdsskadeforsikringen, skal den kapitaliseres efter arbejdsskadeforsikringslovens kapitaliseringsprincipper og fradrages i erstatningen.

Efter bestemmelsens 2. pkt. forhøjes erstatningen med 100 pct., hvis afdøde var eneforsørger. Også efter den praksis, der gælder i øjeblikket, forhøjes erstatningen ofte, hvis afdøde var eneforsørger, og der tilsigtes med bestemmelsen en præcisering af, hvor stor forhøjelsen skal være.

Forslaget svarer til erstatningslovudvalgets udkast. Det er dog præciseret, at det er skadestidspunktet, der er afgørende for fastsættelsen af erstatningen, og forslaget om en særlig regel om eneforsørgere var ikke medtaget i lovudkastet. Der henvises til betænkningen side 51, side 127–128 og side 278–280 (eksempel 12 og 16) samt side 330–332.

Til § 15

Ifølge bestemmelsen reguleres de i § 3, § 4, stk. 1, § 7, stk. 3, og § 13, stk. 1, 2. pkt., nævnte beløb årligt med samme procent, som ugelønnen for april kvartal er steget eller faldet i forhold til april kvartal 1983. Reguleringen har virkning fra den følgende 1. april. Ugelønnen beregnes som den af Danmarks Statistik offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg men bortset fra

andre tillæg) for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet i april kvartal, multipliceret med det ugentlige antal arbejdstimer med fuld sædvanlig arbejdstid. Beløbene reguleres på samme måde som ydelser i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven, jfr. lovens § 38.

De ydelser, der reguleres efter bestemmelsen, er erstatning for svie og smerte (§ 3), mængdotgørelse (§ 4, stk. 1), den højeste årsløn (§ 7, stk. 3) samt den mindste forsørgertabserstatning (§ 13, stk. 1, 2. pkt.). Reguleringen af mængdotgørelsen i § 4, stk. 1, medfører, at erhvervsevnetabserstatningen på grundlag af mænggraden i henhold til § 8 og erstatning for forsørgertab til en ægtefælle eller samlever med hensyn til en afdød, der var omfattet af § 8, samtidig reguleres tilsvarende, jfr. henvisningerne i § 8, stk. 1, og § 13. Erstatninger for erhvervsevnetab efter reglerne i §§ 5–6 og § 7, stk. 1 og 2, fastsættes på grundlag af den konkrete årsløn og er derfor ikke omfattet af reguleringsreglen. Det samme gælder for erstatningsposterne tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter og andet tab, jfr. § 1, stk. 1, og § 2. Med hensyn til forsørgertabserstatning til børn er det i § 14 udtrykkeligt bestemt, at det er skadestidspunktet, der er afgørende for fastsættelsen af erstatningen.

I stk. 2 er det bestemt, at justitsministeren hvert år skal bekendtgøre, hvilke reguleringer der skal finde sted. Beløbene kan beregnes på grundlag af stk. 1, og bekendtgørelsen er kun af rent oplysende karakter.

Det er i stk. 3 bestemt, at erstatning og godtgørelse skal fastsættes på grundlag af de beløb, der i henhold til stk. 1 var gældende på tidspunktet for skadens indtræden. Dette medfører – sammen med reglerne i §§ 5–6 og § 7, stk. 1 og 2, samt § 14 – at det altid er skadestidspunktet, der er afgørende for beregningen af godtgørelse for varigt mén og erstatning for erhvervsevnetab og tab af forsørger. Det er således uden betydning for erstatningens størrelse, om sagen trækker længere ud. Reglen skal sammenholdes med § 16, hvorefter skadelidte har krav på rente af erstatning og godtgørelse fra skadestidspunktet. Reglen er foreslået efter anbefaling fra Assurandør-Societetet.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til erstatningslovudvalgets udkast. Der henvises til betænkningen side 64 og side 128–130. Udvalgets flertal havde dog ikke foreslået reglen om, at skadestidspunktet er afgørende for erstatningens størrelse.

Til § 16